

Aşk Olsun 7

– Mecaz Adam · 18 Ocak 2016

İstanbul Üsküdar'a geçmek için Kadıköy çay bahçesinde Nesrin'i bekliyordum. Bir çay söyledim en demlisinden. Elimde küçük ama sevecen bir hediye vardı. Bugün onunla tanışma yıl dönümümüz. İki ay önce Sultanbeyli'de gezerken yol üstü uğradığımız bir mağazada gözü vitrin mankeninin üzerinde duran abiyeye takıldı. Taşlı bir elbiseydi. Bana " Bu abiyenin benim bedenime uygun olanından var mı" demişti. Bense latife olsun diye " Abiyeyi abiye sor' 'demiştim. Mağazada olan herkes gülmüştü. En çokta Nesrin gülmüştü. Mağaza müdürüne sorduğumuzda Nesrinin bedenine göre yoktu. Daha çok otuz kırk yaşlarında bayanlar için abiyeler vardı. Oradan ayrılısak da Nesrin'im'in içinde kalmıştı. Eşyalara önem vermezdi. Ne zaman gelecekten söz açılrsa " Küçük ve müstakil bir evimiz olsun. Eşyalar çok olmasın. Eşyalara ayıracağımız vakti kendimize ayıralım' 'derdi. Bir kez daha âşık olurdum. Ama bu sefer durum farklıydı. İlk kez bir şeyi canı gönülden istiyordu. Mankenlerin podyuma çıkarken giydikleri elbiseye benziyordu. Nesrin'in üzerinde hayal ettim. Ne kadar sahiciydi kurduğum düş. Sanki o elbise bizzat Nesrin için dikilmişti. Oradan çıkıp biraz sahilde dolaştıktan sonra ayrıldık. Ve ben tekrardan o mağazaya gidip o elbisenin Nesrin'in bedenine uygun olan modeli ne zaman gelir dedim. Bir buçuk aya kadar eşya alımı olur demişlerdi. Bende parasını peşin verip o abiyeyi almıştım. Şimdi elimde duran sevecen hediye abiyeydi. Beş yılın ardından cesaret edip de evlenme teklifi yapabilecektim nihayet. Her şey istediğim gibi gidiyordu. Hava güneşliydi. Nesrin trafiğe takılmıştı. Bir çay daha söyledim. Ne zaman sabırsızlansam bir bardak çay aceleciliğimi alıyor üzerimden. Huzurlu bir adam oluyorum. İstanbul trafiği bile bozamazdı mutluluğumu. Aradan yirmi dakika geçmemişti ki Nesrin çıkageldi. Her zaman ki gibi güzel bir elbise içinde adeta prensesler gibi efsunluydu. Selamlaşıp öpüştükten sonra sandalyelerimize oturduk. Onun elindeyse benimkinden daha sade bir hediye paketi vardı. İki çay daha söyleyip hediye faslına geçtik. İlk hediye ben verdim. Vermeden öncede bir konuşma yapma gereksinimi duydum. "Bugün tüm gün seni düşündüm. Gerçi her gün seni düşünüyorum ama bugün pek bir düşündüm seni. İnşallah beğenirsin hediyeni' 'dedim. Hediyesini açtığı gibi tatlı bir şaşkınlık yaşadı. O çok sevdiği abiyeyi üzerinde görmek istiyordum. Bende açtım hediyeyi. Bir kutu içinde ayrı ayrı üç farklı kutu vardı. Birinde deri cüzdan vardı. Diğerinde dolma kalem, tükenmez kalem ve pilot kalem kombinasyonu vardı. Diğerindeyse hatıra defteri vardı. Defterin ilk sayfasını kendisi doldurmuştu. Hediyesiyle beni çok mutlu etmişti. Ona baktım oda halinden memnundu. Üsküdar'a geçmek için iskeleden jeton aldık. Girişte çiçekçi kadın vardı. Roman bacımız "Almaz mısın abe şu güzele bir çiçek" dedi. Bir gül aldım. Ve feribota binip karşıya geçtik. Feribotta bir ara lavaboya gidip abiyeyi giymişti. O kadar ıslık ıslık ki herkesin gözü üzerindeydi. Feribottan inerken elini tuttum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Kız kulesine geldiğimizde fotoğraflar çektik. En sonunda ona bir şey söylemek istediğimi söyleyebilmişim. Meraklı bir şekilde beni dinliyordu. Konuşmaya Nesrin'in ellerini tutarak başladım. " Senin bende emanetin var. Sen ki ömrümün kalan diğer yarısısın. Sen ömrüme yazılmış en güzel yazgısın. Ömrüm yettiğince değil, Mahşeri huzura çıktığımda da ben hep seninle olmak istiyorum. Benimle evlenirsin" dedim. O an etrafımızda bulunan herkes alkışlar eşliğinde bize iştirak ediyordu. Diz

çöküp cebimden alyansları çıkartıp teklifi yineledim. Ben ve etrafımda bulunan herkes Nesrin'in ağzından çıkacak cümleyi merak ettik. En çok da ben merak ediyordum. Nesrin "Evet evet evet" dedi. Onun evet demesiyle onu kucağıma alıp etrafımda dönmeye başladım. O an benden daha mutlu kimse yoktu. Kadıköy'e gün batımında döndük. Ben Sultanbeyli'ye oda ikitelliye gitti. O akşam gözlerime uyku girmede. Dört döndüm yatağımda. İlk kez sevinçten kaçıyordu uykum. O gece sabaha kadar mesajlaştık. Sabah bizimkiler daha uyanmadan kahvaltayı ben hazırlamıştım. Annem babam ve ablam hepsi birden şaşkındı. Evde en erken annem ve babam uyanırdı. Annem kahvaltayı hazırlar babam bizleri uyandırırdı. Ben ve ablamda işe gidiyorduk. Özel bir ofiste üç seneden beri müdür olarak çalışıyorum. Adım Kaan Akbulut. Özel şirket olmasına rağmen şirket sahibi Kemal Gürkan Bey beni evladı gibi severdi. Kızı Alevde yurtdışında mastır yapıp babasının şirketinin başına geçmişti. Kemal Gürkan Bey'in Hanife hanımdan olan iki çocuğu vardı. Birinin adı Berkay diğeri de alevdi. Berkay arkadaşlarla yaptıkları bir gezi sırasında trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Kemal ve Hanife'nin Alev'in üzerine titremesi bu yüzdendi. Kemal bey" yarın bir gün emekli olduğumda şirketimi güvенеbileceğim birine bırakmak istiyorum. Kızım var ama o da tek başına yetmez. Tek güvенеbileceğim insan sensin' demişti. O günden sonra ona olan saygım bir kat daha artmıştı. Bir kaç kez aynı konuyu açıp benim şirketin başına geçip aynı zamanda Kızı Alevle arkadaşlığı ilerletmem için her türlü yolu deniyordu. Toplantılara Alevle gidiyorduk. Mesaiye kalıyorduk. Yemekleri bile birlikte yiyorduk. Alevde gün geçtikçe bana daha da yakınlaşıyordu. İlk zamanlardaki bey lafları gitmiş yerini " Canım, Kaancığım" gibi sözler almıştı. Gün geçtikçe Alev daha çok arzular olmuştu beni. Ve bir karar vermemi istemişti. En başta da Kemal Bey istiyordu. Kararı vermekte zorluk çekiyordum. Bir yandan Nesrinle olan geleceğimin teminatı olan iş, diğeryandan da beni geleceğimden edecek teklif. Üç gün müsaade istedim. İşe de gitmedim. O üç günlük sürenin de son gününde bir dilekçe yazıp istifa ettim. Artık işsiz bir adamdım. Nesrin'e evlenme teklifi yapsam da işsiz olduğumu diyememiştım. Geceler bir kâbus oluyordu. Uyku olmadan da görülebiliyormuş kâbus. Geçte olsa anladım. Yarın ilk iş Nesrinle tekrardan buluşup ona işsiz olduğumu itiraf etmek olacaktı...

Devam edecek...